

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo „Angelček“

Štev. 3.

V Ljubljani, dné 1. marca 1905.

Leto XXXV.

Na poti domov.

Bil večer je, in na nebu
Zvezdice svetile so;
V temno krilo mrzle mëgle
Gorsko vas zavile so.
Skozi vas siroten deček
Dalje v temno noč hiti.
Sólze mu iskré na licih,
Skrivši v tihi mraz ihté:

„Oh, usmili se me, Oče,
Revčka zapuščenega;
Nimam staršev, nimam sestric,
Bratca ne nobenega.
Postelje mi ne postilja
Dobra, skrbna mamica;
Oče kruha mi ne reže —
Vse je vzela jamica.

Zvezdice na nebu zlate,
Ve ste le prijazne mi;
Saj prijazno še migljate,
Kot ste mi nekdanje dni.
Oh, kako nocoj ste gorke...
Le na mene sevajte
In premrzle moje noge
Celo noč ogrevajte!“

Mile zvezdice na dečka
Celo noč svetile so;
V sinji jutranji dobravi
Zopet se poskrile so.
Vstajala je zora zlata,
Deček pa je več ni zrl;
Saj mu je nebeška vrata
Angel tisto noč odprl...

Taras Vaziljev.

27/2 05 5.5h f